

CHRIS GRABENSTEIN

**CEL MAI
DEȘTEPT PUȘTI
DIN UNIVERS**
TABĂRA DE GENII

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Vorotneac

corintjunior

2

— **C**el mai deștept puști din Univers tocmai a învins cel mai deștept computer din lume! anunță prezentatorul aflat pe scenă lângă Jake.

Note muzicale ce anunțau victoria se auziră din toate difuzoarele. Jake îi salută pe cei șase sute de jucători și fani înghesuți în sala de festivități a Hotelului Imperial Marquis, unde mama lui era coordonator de evenimente. În umila lui părere, această competiție de jocuri online, primul turneu *Maestrii Extremi Zinkle*, fusese cel mai bun eveniment organizat până acum de mama lui la acest hotel.

O duzină de jucători înrăiți tocmai îl înfruntaseră pe Zinkle Virtuoso, cel mai rapid și mai deștept computer, cu o inteligență artificială de neînvins, inventat de legendarul geniu tehnologic

Zane Zinkle. De aceea erau o duzină de nume trecute în clasament. Dar JAKE MCQUADE se afla în fruntea topului!

— A fost inteligentă treaba cu tancul, Jake! spuse Grace Garcia, venind pe scenă lângă el.

Grace era o altă elevă de clasa a șaptea care învăța la Școala Generală Riverview. Una dintre cele mai deștepte. În mod sigur era cea mai frumoasă. Sau cel puțin așa considera Jake, deși era prea timid să îi și spună asta.

— Ai fost incredibil!

— Ăăă, mulțumesc.

Fața palidă și pistruiată a lui Jake deveni roz aprins. Grace avea acest efect asupra lui. Când ea zâmbea și îi sclipeau ochii, Jake roșea.

— Cine te iubește, puiule? zise Kojo Shelton, cel mai bun prieten al lui, care urcase și el pe scenă acum.

Kojo era inteligent și amuzant și, din cine știe ce motive, îi plăcea să se uite la seriale făcute tocmai în anii 1970 și 1980, inclusiv unul descoperit recent, numit *Kojak*.

— S-ar putea să fim suflete-pereche, îi spusese el la un moment dat lui Jake. El e *Ko-jak*, iar eu sunt *Ko-jo*. Desigur, el e un grec bătrân și

cheliuș, iar eu sunt un puști afro-american tânăr și chipeș, dar, să fim sinceri, amândoi adorăm acadelele!

„Cine te iubește, puiule?” era vechea replică a lui Kojak. Și devenise curând noua replică a lui Kojo.

— Îți spun eu cine-l iubește, zise Grace. Toată mulțimea asta! Jake, ai fost *fantástico*!

— *¡Gracias!* îi răspunse el, căci devenise recent fluent în spaniolă.

Învățase spaniola după metoda veche, studiind. Cunoștințele care-l ajutaseră să bată jocul video? Majoritatea veneau de la jeleuri. Era vorba despre Cunoștințele Ingerabile masticabile, de care știau doar Grace, Kojo, Jake și prietenul lor Haazim Farooqi, inventatorul aiurit.

— Ce vei face cu banii din premiu? îl întrebă Grace.

— Îi voi dona în scopuri caritabile, desigur, spuse Jake.

— Super! Să-ți alegi organizația caritabilă și voi dona și eu aceeași sumă.

Jake era probabil cel mai deștept puști din Univers, dar Grace Garcia era pe lista scurtă a celor mai bogați copii din lume, datorită comorii

ascunse a familiei ei, pe care cei trei prieteni o descoperiseră în timp ce lucrau împreună pentru a-și salva școala. Desigur, Grace cheltuia o groază de bani pe teniși (inclusiv o pereche foarte colorată de Air Jordan), dar în același timp susținea mai multe asociații caritabile decât putea Jake număra, iar el era destul de dibaci la numărătoare. Unul dintre jeleuri îl făcuse un geniu al matematicii.

Un om înalt și slab, îmbrăcat cu blugi și o helancă neagră, își croi drum prin mulțimea care umplea sala până la refuz.

Bărbatul, ai cărui agenți de securitate eliberau o cale de acces în fața acestuia, purta ochelari cu ramă transparentă și rotundă și arăta de parcă și-ar fi tuns bretonul ciufulit cu o unghieră. Jake îl recunoscuse imediat. Era Zane Zinkle. CEO-ul companiei Zinkle Inc., cea care crease computerele Zinkle, telefoanele zPhone, tabletele zPad, consola video zBox și o mulțime de programe de software. Zinkle era și geniul din spatele computerului cuantic superinteligent numit Virtuoso, pe care Jake tocmai îl învinsese într-o competiție unu la unu.

Zinkle era cel mai faimos multimiliardar din lumea tehnologiei avansate. Era mai popular decât oricare alt savant din Silicon Valley. Și avea doar douăzeci și nouă de ani.

Zinkle avea în urma sa un șir de asistenți nerăbdători, toți îmbrăcați cu blugi și helanci negre. Un tip căra un cec gigantic de carton destinat lui *Jake McQuade*. Un cec în valoare de douăzeci de mii de dolari.

— Măi să fie, spuse Kojo când văzu cecul. Jake, ești sigur că vrei să donezi toți banii ăștia?

Jake se uită spre Grace. Ea îi zâmbi.

— Știu o echipă de la un adăpost pentru animale care ar avea mare nevoie de donația asta, zise ea. Ei salvează câini și pisici și le găsesc un cămin.

— Da, spuse Jake, zâmbindu-i și el. Dau tot ce am, Kojo.

— Super. Așa aș face și eu. Mai ales pentru, știi tu, câini și pisici. Iubesc câinii și pisicile.

Zinkle, agenții lui de pază și personalul său își croiră drum până pe scenă.

— Felicitări, domnule McQuade! spuse Zinkle, aranjându-și ochelarii cu degetul mic.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Ați dori să pozați cu cecul acum? îl întrebă o femeie din anturajul lui Zinkle, care avea ochelari ca ai lui.

— Nu acum, Christina! îi răspuse Zinkle tăios.

— Desigur, domnule, nu acum. Voiam să spun mai târziu. Oricând e convenabil.

Zinkle se întoarse din nou către Jake. Ai fi zis că îl durea fața când zâmbea.

— Jake, ești primul jucător din istorie care mi-a învins computerul Virtuoso. Va trebui să analizăm ce nu a funcționat optim la inteligența sa artificială în după-amiaza asta, nu-i așa, Christina?

— Da, domnule. Imediat, domnule.

Zâmbetul lui Zinkle se lărgi.

— Trebuie să recunosc, Jake, strategia cu tancul a fost extrem de... neortodoxă.

— Am improvizat, spuse Jake, ridicând din umeri. Am făcut zig când Virtuoso credea că o să fie zag.

Emma, surioara mai mică a lui Jake, o fetiță de nouă ani din clasa a patra, își croi cu greu drum prin mulțime. Era și mama lor cu ea.

— Jake? Prietena mea Avery vrea să-și facă o poză cu tine, spuse Emma. E cea mai mare fană a ta. Nu mă întreba de ce...

— Emma! o dojeni mama ei, râzând. Fii drăguță!

— Îl necăjesc și eu puțin, mama. Cineva trebuie să o facă, altfel i se urcă la cap.

— Haide, Emma, spuse Jake zâmbind larg, hai să facem o poză cu Avery! Ne auzim mai târziu, domnule Zinkle.

Cu Emma în frunte, Jake coborî de pe scenă împreună cu familia lui.

— Îmi pare rău că nu v-ați făcut poza, domnule Zinkle, zise Grace, înșfăcând cecul uriaș de carton. Mersi pentru asta!

— Dacă mai vreți poza aia, spuse Kojo, întinzându-i lui Zinkle o carte laminată de vizită, să vă puneți oamenii să îi sune pe oamenii lui Jake, care, de fapt, sunt eu, puiule! Sunt omul de bază al vedetei!

Kojo și Grace îl urmară pe Jake.

Ochii lui Zinkle se îngustară în timp ce copiii se îndepărtau.

— Christina?

— Domnule?

— Unde mi-e mașina?

— Afară, domnule.

— De ce e afară? Am nevoie de ea. Acum!
Scoateți-mă de-aici!

— Da, domnule. Imediat, domnule.

Masivii agenți de securitate se înghesuiră prin mulțime ca să deschidă o cale către ieșire.

Zinkle își îndreptă din nou ochelarii cu degetul mic.

Și mormăi numele lui Jake McQuade întruna, până ajunse în stradă.

3

Câteva zile mai târziu, Jake, Kojo și Grace erau în cabina unui studio de televiziune, unde Jake urma să apară la faimoasa emisiune-concurs *Quiz Zone*.

— Doamna primar adoră *Quiz Zone*, îi spusese Grace lui Jake cu câteva zile în urmă, în timpul orei de științe sociale. Dacă participi la concurs și câștigi, îți garantez că o să vrea să te cunoască.

— Și dacă o să vrea să te cunoască, adăugă Kojo, va trebui să programeze o întâlnire cu noi ca să discutăm despre proiectul nostru de reciclare.

Așa că Jake acceptase invitația de a concura în emisiune. Acum, Grace îl dădea cu o cremă cleioasă pe față.

— Trebuie să se machieze? întrebă Kojo, încrețindu-și nasul.

— E o emisiune TV, spuse Grace. Toată lumea din televiziune poartă machiaj.

— Chiar și fotbaliștii?

— Acolo e diferit, răspunse Jake.

— Cum? Eu mă uit la fotbal la TV...

— Kojo? spuse Grace cu fermitate.

Kojo își aruncă mâinile în aer, în semn de capitulare.

Jake urma să concureze împotriva a doi campioni de neînvinci ai emisiunii, dr. Zelda Melinger, profesor universitar, și Danny Fontaine, fost jucător profesionist de pinacle.

Emisiunea avea să fie urmărită de milioane de telespectatori (inclusiv de doamna primar). Era o emisiune de neratat: cel mai deștept puști din Univers contra celor mai deștepți adulți din lume.

— Ai emoții? îl întrebă Grace.

— Puțin, spuse Jake, uitându-se rapid prin jur ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea. Dacă știi-tu-ce își pierde efectul fix în mijlocul emisiunii?

— Jeleurile? îi ieși lui Kojo pe gură. Alea sunt „știi-tu-ce”? Jeleurile domnului Farooqi?

— Kojo? spuse Grace.

— Scuze! Am uitat că încă ținem secretă treaba cu Haazim și... ăăă... creația lui dulce.

— Domnul Farooqi nu vrea să știe nimeni despre experimentele lui cu CI până nu poate replica acele știi-tu-ce pe care i le-a dat lui Jake, îi reaminti Grace lui Kojo.

— De fapt, zise Kojo, nu el i-a *dat* știi-tu-ce știi-tu-cui.

Era adevărat. Jake găsisse un borcan neeticetat, plin cu jeleuri în formă de boabe de fasole, într-o cameră de relaxare din centrul de conferințe al hotelului mamei lui. Acolo așteptau vorbitorii înainte să intre pe scenă. În acea seară, se desfășurase un simpozion științific important în sala de evenimente. Lui Jake îi era foame. Văzuse jeleurile. Nu era trecut numele nimănui pe ele. Nu era nimeni prin jur să le revendice. Așa că înfulecase tot conținutul borcanului. La mai puțin de jumătate de oră, devenise brusc inteligent.

Un tehnician de televiziune, purtând un set de căști, bătu la ușa cabinei.

— Sunteți gata, domnule McQuade?

— Ăăă, da, spuse Jake. Cred.

— Minunat. Să mergem pe platou!

— Baftă! spuse Grace.

— Fii tu însuți, îl încurajă Kojo. Adică noul tu, cel deștept. Nu cel vechi și leneș.

Jake îl urmă pe tehnician până pe platoul puternic luminat și le făcu cu mâna mamei lui și Emmei, care stăteau în public, în primul rând. Grace și Kojo luară loc lângă ele. Jake dădu mâna cu adversarii lui, dr. Melinger și domnul Fontaine.

— Baftă, puștiule! zise dr. Melinger, profesor universitar.

— Clar o să ai nevoie, spuse tăios domnul Fontaine, jucătorul de pinacle.

Ambii campioni aveau un rânjet încrezut pe fețe. Jake era un gândac, iar ei erau papucii care urmau să-l strivească.

— Nu-i lăsa să-ți intre în cap! îl îndemnă Grace de pe bancă. Și-așa e destul de aglomerat înăuntru.

Se auzi melodia de început a emisiunii. Publicul din studio aplaudă. Faimoasa gazdă merse țănoș către pupitrul său, ca să prezinte concurenții. Jake fusese nevoit să stea pe o ladă de lemn. Era prea scund pentru podium.

— Iată prima întrebare a emisiunii, spuse gazda. Concurenți, vă rog să apăsați pe buton

dacă știți răspunsul, dar așteptați să termin de citit întrebarea.

Jake își plimba agitat degetul în jurul butonului. Îi transpiraseră palmele. Știa că glandele sudoripare sunt mai numeroase la nivelul palmelor și la subraț. Când ești stresat, nervii activează glandele sudoripare. Când acei nervi sunt suprasolicitați, cauzează hiperhidroză.

Jake spera ca răspunsul la prima întrebare să fie „hiperhidroză”.

Nu era.

Prezentatorul citi întrebarea de pe un cartonaș, întrebare ce apărea și pe ecranul din platou.

— Tatăl lui John are cinci fii. Alan, Blan, Clan și Dlan. Ce nume are al cincilea fiu?

Campionul de pinacle apăsă primul pe buton.

— Domnule Fontaine? spuse gazda.

— Elan, zise el încrezător. Cele cinci nume urmează evident o progresie alfabetică. A, B, C, D. Deci E-lan ar fi următorul.

Profesorul universitar se strâmbă. Ar fi oferit același răspuns.

— Îmi pare rău, spuse gazda. Răspuns incorect. Jake apăsă pe buton.

— Domnule McQuade?

— Numele celui de-al cincilea fiu este John. Pentru că ați spus în întrebare că tatăl lui John are cinci fii. Deci unul dintre fii trebuie să aibă numele John.

— Răspuns corect!

Glandele sudoripare ale lui Jake se mai calmară puțin.

Pe măsură ce jocul continua, apăsă butonul de fiecare dată mai rapid decât ceilalți doi adulți și răspunse corect la fiecare întrebare.

În timpul unei pauze publicitare, Jake, Kojo și Grace bătură toți trei cuba.

— Ești în formă, puiule! spuse Kojo.

— Îmi pare rău pentru profesorul universitar și pentru jucătorul de pinacle, zise Grace. Care, apropo, sună ca un titlu de film nereușit.

— Crezi că ar trebui să o las mai moale? întrebă Jake.

— Ei bine, ni s-au dat talentele ca să îi ajutăm pe ceilalți, nu pe noi înșine.

— Dar regula aia nu se aplică și în concursuri TV, insistă Kojo.

— Kojo are dreptate, râse Grace. Distrează-te!

Asta am să fac, se gândi Jake. Pentru că talentele mele ar putea să dispară în orice clipă.